

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 394-1918)

Originalt emne

Jorder

Jorder/Kommunens Jorder i Almindelighed

Skovene

Skovene/Skovene i Almindelighed

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 12. september 1918](#)
- 2) [Byrådsmødet den 10. oktober 1918](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 12. september 1918 - side 8

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 394-1918)

Andragende fra nogle Villaejere ved Strandvejen om Køb af Skovareal bag deres Ejendomme.

Formanden oplyste, at Skovudvalget havde delt sig i 3 Mindretal, og da de 2 ikke var til Stede, maatte man helst udsætte Sagen til senere Behandling.

Sagen udsattes.

Uddrag fra byrådsmødet den 10. oktober 1918 - side 13

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

Andragende fra 5 Villaejere ved Strandvejen om Køb af nogle Arealer bag deres Villagrunde.

Formanden erindrede om, at man for nogle Aar siden havde solgt Arealerne bag de sydligste Villaer ved Strandvejen til Villaejerne til Sammenlægning med deres Grunde og sat Prisen til 2 ½ Kr. kv Alen. De nordligste 5 Ejere vilde nu købe de tilsvarende Arealer bag deres Grunde, og Skovudvalget ansaa det for rigtigst at gaa frem paa samme Maade som ved det tidligere Salg. Udvalget var altsaa enig om, at Arealerne kunde sælges, men medens Taleren mente, at Spørgsmaalet om Prisen burde henvises til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse, vilde Hr. Mikael Johansen have, at Skovudvalget selv skulde afgøre Prisspørgsmaalet. Endelig fandt Hr. Simonsen, at den gamle Kæmpehøj, som fandtes paa et af de omhandlede Arealer ikke maatte sløjfes, hvorfor vedkommende Køber skulde forpligtes til at lade Højen blive staaende. Med Hensyn til Bevoksningen var Udvalget enig i, at det ved Servitut skulde paalægges Køberne ikke at fælde noget Træ uden Byraadets Samtykke. Sluttelig gentog Taleren sit Forslag, som gik ud paa, at Arealerne sælges, og at Prisspørgsmaalet henvises til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse.

Simonsen bemærkede, at Salget kun var en Fortsættelse af det tidligere Salg. Ved dette var Prisen blevet sat til 2 ½ Kr. pr. kv Alen, men denne Pris syntes at være vel lav nu, 3 Kr. pr. kv Alen var næppe for meget. Taleren havde intet imod, at det blev overladt til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse at fastsætte Prisen. Taleren var imod at tillade Sløjfning af Kæmpehøjen, fordi der stod flere ret store Træer paa denne, og Sløjfning derfor vilde forandre Landskabets Karakter.

Mikael Johansen fandt det givet, at baade Grunden og Træerne var blevet dyrere siden det forrige Salg, og at Prisen derfor denne Gang maatte sættes noget højere. Skovudvalget var imidlertid fuldt ud kompetent til selv at fastsætte Prisen, saa der var ingen Anledning til at henvise denne Side af Sagen til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse. Taleren havde ikke overdreven Tillid til dette Udvalg, specielt ikke til dets Formand, og han skulde motivere Grundene dertil. For ganske kort Tid siden havde Udvalget forhandlet med Ejerne af Frichs Grunde ved Søndergade, og man var enedes om en Indrykning paa 1,2 m, en Indrykning som iøvrigt næppe vilde blive til Pryd for Gaden, men et Par Dage efter havde Udvalgets Formand mødt en af Ejerne, Konsul Drescher, og overfor ham haanet Ejerne,

fordi de havde ladet sig trække saa langt.

Formanden vilde advare imod at komme for langt fra Sagen.

Mikael Johansen maatte have Lov til at motivere, hvorfor han ikke ønskede, at Spørgsmaalet om Prisen skulde henvises til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse. Hr. Møller havde sagt til Konsul Drescher, at hvis man havde fastholdt en Indrykning paa kun 1 m, vilde Udvalget gerne være gaaet ind paa det. Efter Talerens Mening var det ganske uværdigt for baade Udvalget og Kommunen saaledes at høre og sjaere. Udvalget købte som Regel meget dyrt og solgte for billigt, saa det var ganske umuligt at have Tillid til det. Ved Købet af Marie Mølle havde man saaledes givet en altfor stor Pris, medens man ved Salget af Kasernen og af Grundene til Trælasthanhandelen og Sodafabrikkerne havde solgt altfor billigt. Det naturligste vilde være, at Skovudvalget fastsatte Prisen for de Arealer, der nu var Tale om, men havde Byraadet i saa Henseende ikke Tillid til dette Udvalg, kunde man sige det, Taleren skulde i hvert Fald saa gerne trække sig tilbage.

Jakob Jensen erindrede om, at det i sin Tid, da man solgte Villagrundene ved Strandvejen havde vist sig, at Grundene var for dybe, hvorfor man beplantede den bageste Del af Arealerne. Det var disse, der nu var Tale om at sælge tilbage. Hvis man besluttede sig til at sælge Arealerne, burde Køberen have Lov til at gøre ved Kæmpehøjen, hvad han vilde.

Brammer kunde ikke anbefale, at man bortsolgte mere af "Friheden". Denne var en smuk Skov, som det var skandaløst at sælge bort af. Det var forkert, at der allerede var solgt noget af Skoven. Selv Medlemmerne af Skovudvalget var klar over, at man var inde paa noget forkert, ellers vilde de jo næppe foreslaa, at man ved Servitut skulde forpligte Køberne til at lade Træerne blive staaende. Det højeste, man burde gaa med til, var at leje Arealerne ud for 99 Aar.

Møller vilde henstille til Hr. Simonsen at tage sit Forslag vedrørende Kæmpehøjen tilbage. Kæmpehøjen havde vist ingen historisk Fortid, men den blev nu til stor Gene for de omboende benyttet som Legeplads af Børnene. De Træer, som stod paa Højen, havde ikke megen Betydning. Det var naturligvis kedeligt, at Hr. Mikael Johansen ikke havde Tillid til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse specielt ikke til dets Formand, men paa den anden Side ønskede Udvalget næppe at appellere til Hr. Mikael Johansens Tillid, Taleren gjorde det i hvert Fald ikke. Selvfølgelig var Samtalen om Indrykningen paa Søndergade ikke foregaaet saaledes, som Hr. Mikael Johansen havde fremstillet det, men iøvrigt skulde Taleren ikke følge Hr. Johansen i at bringe private Samtaler ind i Byraadet.

Det var underligt at høre, at Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse skulde sælge for billigt, da Køberne ellers var ganske paa det rene med, at Udvalget solgte for dyrt. Man havde jo ogsaa Eksempler paa, at Byraadet havde ment, at der burde sælges billigere, end Udvalget foreslog. I mange Aar havde det været Skik, at Salg af Grunde til Sammenlægning med andre Grunde hørte ind under Udvalget for Byens Udvidelse. Dette havde iøvrigt allerede talt om Prisen for de nu omhandlede Arealer, og antagelig vilde det anse en Pris af 3 Kr. pr. kv Alen for passende.

Brøndum vilde stemme imod, at man solgte af Skoven. Efter Hr. Jakob Jensens Forklaring havde Køberne i sin Tid Grund nok, saa der var ingen Grund til at imødekomme dem nu, fordi de nu var bedre stillede og havde Raad til at købe noget mere. I det hele taget var der ingen som helst Grund til at lade noget af Skoven gaa over i privat Besiddelse. Der var allerede gaaet et antageligt Stykke af Skoven til Stadionanlægget, nu burde der ikke skæres mere fra. Da Taleren var en bestemt Modstander af Salget, vilde han helst være fri for at være med til at fastsætte Prisen.

Simonsen gik kun med til Salget, fordi de tilsvarende Arealer længere Syd paa tidligere var blevet solgt, og fordi det dengang var en ren Tilfældighed, at de nu omhandlede Arealer ikke ogsaa blev solgt. Den største Del af Arealet, hørte i Grunden slet ikke til Skoven. Det var fuldt forsvarligt at sælge Arealet, men vilde man hellere leje det ud i 99 Aar, skulde Taleren hellere end gerne gaa med dertil. Hvis Kæmpehøjen blev staaende, vilde Landskabets Karakter absolut ikke blive forandret, selv om Arealet blev tillagt Villagrundene.

Mikael Johansen var for saa vidt enig med Hr. Brammer. Ogsaa med Hensyn til Stadion var der noget, der ikke var rigtigt. Efter den stedfundne Diskussion saa Taleren hellere, at man lejede Arealet ud paa 99 Aar.

Christensen saa nødtigt, at der blev solgt noget af Skoven, men mente, at man maatte tage Konsekvensen af det tidligere Salg. Højens Sløjfning burde ikke tillades, da det vilde medføre, at der blev en bar Plads det paagældende Sted hvis Prisen blev sat til 3 Kr., og Højen blev liggende, kunde Taleren tiltræde Salget.

Brammer haabede, at denne Diskussion vilde føre til, at man aldrig mere vilde tænke paa at sælge noget af "Friheden". Det var sikkert at drive det for vidt, naar man for at være konsekvent gik imod sin Overbevisning.

Brøndum bemærkede overfor Hr Simonsen, at selv om man havde begaaet en Fejl tidligere, var der ingen Grund til at gentage den. Kunde der ikke blive Flertal for at forkaste Salget, vilde Taleren stemme for at leje Arealet ud for 99 Aar eller kortere Tid.

Formanden vilde selvfølgelig helst, at man bevarede Idyllen i Skoven, men Erfaringen viste, at man den ene Gang efter den anden blev tvunget af de praktiske Krav til at gribe ind i Idyllen. Det var en ren Bagatel, som slet ikke vilde bemærkes, der nu var Tale om. Skovudvalget havde aldeles ikke nogen daarlig Samvittighed, saaledes som Hr. Brammer syntes at mene, fordi Udvalget ved Servitut vilde bevare Træerne. Lignende Bestemmelser var i sin Tid givet for Træerne i Louisenhøjs Have. Taleren vilde gerne have, at alle Spørgsmaal om Priser paa Byens Grunde blev henvist til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse.

Simonsen kunde aldeles ikke erkende, at han havde begaaet en Fejl ved i sin Tid at have gaaet med til det tidligere Salg.

Brammer skulde gerne indrømme, at man maatte bøje sig for de praktiske Krav. Derfor var man ogsaa gaaet med til Stadion, men det var ingen Nødvendighed, at Villæjerne ved Strandvejen fik større Have.

Formandens Forslag vedtoges.

